

**FEDERICO
MOCCIA**

La Babu
i zo

Un relat
inèdit de

A3MSC

Columna

FEDERICO
MOCCIA

La Babi
i jo

Traducció de
Jordi Boixadós

Queda rigorosament prohibida sense autorització
escrita de l'editor qualsevol forma
de reproducció, distribució, comunicació pública o
transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions
establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Col·lecció Clàssica
Títol original: *Io e Babi*

Primera edició: maig del 2017
© Federico Moccia, 2016
www.federicomoccia.es
Publicat d'acord amb Pontas Literary & Film Agency
© de la traducció: Jordi Boixadós, 2017
© Editorial Planeta, S.A., 2017
© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U., 2017
Av. Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona

ISBN: 978-84-664-2270-3
Dipòsit legal: B. 6.846-2017
Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.
Carrer Aragó, 390 - 08013 Barcelona
Imprès a: Egedsa

www.columnaedicions.cat

Fluir. Somriure i fluir. Tirar endavant. No és així, però. Cada instant de la meua vida sembla que no tingui significat sense tu. Quantes vegades m'he posat a pensar d'aquesta manera, a fer el cor fort, a riure, a fer broma, a fingir que el que m'explicava aquella persona inútil que tenia al davant era la cosa més divertida que sentia des de feia anys. Mentir. Mentir per tirar endavant, per intentar fugir d'aquell pensament, per no trobar-me, de sobte i sense ni tan sols adonar-me'n, altre cop entre els teus braços, dins d'aquell record. I en canvi, com un senyal del destí, la ràdio emet una vella cançó. «Orgoglio e dignità», de Lucio Battisti. «*Senza te, senza più radici ormai, tanti giorni in tasca tutti lì da spendere...*» («Sense tu, sense arrels ara, amb tants dies a la butxaca per gastar...»). La por que precedeix l'aventura, el cansament i l'apatia. Mentre viatjo, somric, em sento com un sac buit, com una cosa abandonada. Cosa pot semblar una paraula equivocada, però en aquestes circumstàncies va perfecta! Sense l'amor som

«coses» abandonades. I en un instant revisc la primera vegada que et vaig veure, aquella sensació estranya, aquell estremiment imprevisit que em va recórrer l'ànima sense cap motiu, aquella sacsejada que em va aturar el cor per un moment. Ets aquí.

Aquell matí, en Pollo i jo ens havíem assegut a fer broma i a riure, i llavors vas aparèixer. I és com si jo hagués entès que seria un dia especial. Quan ens vam trobar al semàfor, quan et vaig mirar millor, quan et vaig veure en silenci, encara amb la calidesa de la nit que amb prou feines havia acabat. Serena, amb els ulls tancats, escoltaves aquella cançó, enredada en vés a saber quins pensaments. «Ei...». Llavors et vas girar, una mirada, tu i jo, vent en el vent del matí. Des d'aquell moment, la meva vida havia de ser diferent. I ningú es pot imaginar fins a quin punt...

I des d'aquell moment, per poca importància que se li vulgui donar, res va tornar a ser com abans. Mira, val a dir que en tot aquest temps he trobat la manera de reflexionar sovint sobre com van anar les coses entre la Babi i jo, i he arribat a construir una mena de teoria que podria anomenar «La deriva dels enamorats».

Crec que quan dues persones es troben, en-

cara que amb prou feines passin a frec l'una de l'altra com ens va succeir a nosaltres aquell matí, és com si el curs de les vides de cadascuna prengués una nova direcció, com si canviés alguna cosa i des d'aquell moment res hagi de ser igual que abans. I un pot parlar tot el que vulgui del destí, dedicar-se a donar-li la culpa o el mèrit, però jo crec que d'alguna manera, segons aquesta «Teoria de la deriva dels enamorats», el destí, o més ben dit aquella trobada, es limita a donar-te una oportunitat, et fa veure alguna cosa, et fa entendre per un instant fins a quin punt la vida podria ser diferent. En aquell moment, però, ets tu qui decideix de debò què fer. De vegades, també pot ser qüestió de temps. Llavors entra en escena la meua segona teoria: «La teoria del petó sincronitzat», és a dir si el temps és l'adequat, si el ritme del batre i l'eivar-se està en sintonia, si els desitjos estan sincronitzats, si és el moment d'un canvi de direcció comú per a totes dues persones, si totes dues, en definitiva, busquen la mateixa felicitat...

I llavors em pregunto: si just després d'aquella trobada algú s'hagués presentat i m'hagués dit «Ei, tu, sí, tu, vine, vine i seu un moment...», i m'hagués fet seure en una bonica butaca al mig

d'una sala d'estar elegant i m'hagués dit «Escolta, vols prendre res?», i m'hagués portat una bona birra fresqueta i després de fer baixar una pantalla m'hagués dit «Ja veuràs, mira...», i llavors s'anessin projectant l'un rere l'altre tots els dies que vam passar junts tu i jo, cadascun dels instants, el primer petó, la primera discussió, la passejada amb moto, aquella nit a la platja de Feniglia, la primera vegada que et vaig tenir entre els braços, la primera vegada de totes que vam fer l'amor, i després les vegades que, en canvi, vam practicar el sexe, que de fet potser van coincidir...

Quan et vaig veure convertir-te en una dona, quan vas canviar de cop i volta, maliciosa, seductora, divertida, amb aquelles idees estranyes que se t'acudien de tant en tant i aquelles fantasies teves sobre el sexe que em van impressionar tant.

Veure't florir entre els meus dits, «*Ah donna tu sei mia e quando dico mia, dico che non vai più via, è meglio che rimani qui a far l'amore insieme a me...*» («Ai, dona, ets meva, i quan dic que ets meva vull dir que ja no te'n vas, que val més que et quedis aquí a fer l'amor amb mi...»).

I en canvi te'n vas anar.

I després de veure aquella pel·lícula arriba una

dona, s'asseu davant meu, em somriu i llavors, senzillament, em pregunta: «Així doncs, si haguessis vist tot el que has vist ara, què me'n diries? Voldries començar igualment aquesta història?».

Jo li faig un somriure i no tinc cap dubte, ni tan sols un breu instant d'incertesa, cap ni un, i quasi em sembla que sóc a l'altar, quan et fan aquella pregunta que es diria que és gairebé una acusació i que contestem amb un «Sí, vull».

I tant, si ho vull. Immòbil, decidit, ple de determinació, sí, vull. Ara bé, quantes vegades a la vida hauríem volgut dir una cosa diferent, quantes vegades voldríem que les coses no anessin com van... Com una vida a la deriva, una vida sense timó, una vida en què ens deixem portar pel corrent, pels altres, i no pas seguint el nostre desig desesperat i sofert.

Hauria volgut viure igualment tot el que va passar, però hauria volgut que no anés com va anar. Hauria volgut que el temps s'hagués aturat en un d'aquells instants de felicitat nostres, tots aquells instants que ara em vénen a la ment i em submergeixen i em trasbalsen, amb una força del sentiment que no creia que pogués existir... Les nostres fugues, el temps entre els teus braços, cadascun dels teus senzills petons

amb gust d'infinít... I aquelles nits quan sortíem i anàvem a banyar-nos d'amagat a una piscina.

Només tu i jo...

Un angelo caduto in volo in tutti i sogni miei («Un àngel caigut del cel en tots els meus somnis»). Així és com et recordo. I de vegades em sembla absurd com és que no aconseguixo esborrar-te, com és que em poso a pensar, a recordar, a sorprendre'm, com és que de cop i volta m'arriben veritables onades d'una dolorosa, plena i sobtada imatge de tu. Cadascun dels teus somriures, cadascun dels teus lleus moviments, i aquell riure tan teu, i la teva manera de tancar els ulls, de tirar el cap enrere i llavors tornar-los a obrir i mirar-me amb aquella intensitat... Mira, jo allà, dintre teu, em perdia i mai vaig tenir prou valor per dir-te res de tot això. Sovint em quedava callat i et mirava i et somreia i tu, de tant en tant, em preguntaves «En què penses? Au, vinga, digue-m'ho. Mira que si no m'enfado... Digue-m'ho!». I procuraves fer-te la dura i obtenir alguna paraula meva... i això encara em feia riure més. En realitat, m'hauria estimat més trobar-les i sorprendre't, i emocionar-te i fer-te saber el que sentia

per tu fins que et possessis vermella. En canvi, em quedava callat i era increïble que el meu cor i la meva ment tinguessin tantes coses a dir i la meva boca no res.

No hi va haver res, però, cap instant, cap estona, cap dia, cap tarda que m'hagués pogut fer intuir alguna cosa? Potser dubtaves? Potser les coses no eren com havien estat, potser els nostres cors ja s'havien començat a esquerdar? No he entès mai per què passa, però la memòria tot d'una s'enfonsa en les profunditats, treu alguna cosa d'un mar encalmat, d'un llac d'aigües quietes on, al fons, viuen tranquils tots els records, molts d'oblidats sense cap motiu que ho justifiqui.

I ara apareix amb claredat aquell dia a la meva ment.

Com si fos un cant de llibertat, la immensitat s'obre davant meu igual que un abisme, una clivella en el temps, i vaig a parar allà sota.

15 de maig. Els últims dies del teu últim any a l'institut. Et veig sortir de casa, amb els cabells recollits amb dues petites pinces de brillants d'imitació blaus que fan joc amb el color dels teus ulls. Surts somrient, distreta, i et carregues la bossa dels llibres a l'esquena per pujar a la Vespa. No tens temps de ficar-hi les claus, però, perquè jo sóc allà amb la moto i t'espero...

—Ei, bon dia!

—Hola! Quina sorpresa més bonica!

No hi ha res tan bonic com el teu somriure espontani. Déu meu, que guapa que ets quan somrius, quanta bellesa hi ha en la teva felicitat. L'entusiasme amb què t'il·lumines no deixa dubtes, estàs enamorada de debò, Babi... De mi. I mentre escolto distret com xerres, contemplo amb un somriure els moviments de la teva boca, les teves expressions, el teu somriure. Em perdo en els teus llavis, desconcentrat pels gestos agitats de les teves mans, i confonc les teves paraules.

—La Pallina s'ha tornat a barallar amb en Pollo. Esclar que aquell parell segurament es barallen cada dos per quatre... ai, es diu cada dos per tres! Que, de fet, no entenc per què...

—Sí, esclar...

—Mancini? En què penses?

—Jo? Per què?

—Perquè quan dius «Sí, esclar» significa que ets en una altra banda!

—Però si t'estava escoltant, t'ho juro!

—Sí, ara només falta que et pregunti «Mancini, què deia, jo?», i m'assemblaria a la Giacci! Ui, no, ser com la Giacci, ni parlar-ne, Mancini, però tu t'adones de com em transformes?

En què m'estàs convertint? Jo, amb tu, és que em perdo...

—Et retrobaré vagis on vagis, amor...

Arrufa el nas, inclina el cap una mica de costat.

—Ei, això no fa per a tu. Què t'has empescat? Explica-m'ho, de seguida!

Llavors comences a pegar-me, alces dos dits de la mà esquerra per formar una V, però sobretot per fingir que em vols deixar cec. I al final ens abracem, fem veure que lluitem i esclatem a riure. Perduts, entre els nostres petons perduts, com si estiguéssim suspesos, com tendres llavis naufrags. I just en aquell moment una dona surt d'un edifici i jo la saludo amb molta educació.

—Bon dia, senyora. Ha vist quin dia més bonic que fa?

I la dona mira el cel, com si no s'hi hagués fixat.

—Sí, molt bonic.

Tot seguit em mira i jo li dedico un somriure ple d'ingenuïtat fingida mentre, d'amagat, a baix, amb la mà dreta, intento estrènyer la de la Babi, que naturalment enretira. Llavors la dona fa que sí amb el cap i, com que ha entès el joc, torna a somriure.

—Sí, un dia molt bonic, i tant!

Com si volgués dir que quina sort tenim nosaltres de poder gaudir-ne. Aleshores ja no espero més, de seguida que la veig sortir per la porta reixada agafó la Babi, l'atrec cap a mi i la beso. I els seus llavis tenen gust de nabiu, de cafè i de pasta de dents, potser de vi d'ahir a la nit o de vés a saber quina infusió oriental. Un petó seu és un senyal, un relat, un esdeveniment, és una cosa que cap paraula podrà expressar mai, com tampoc podran les teles dels més sagaços, dels que s'hi han esforçat més, de Hayez a Munch, de Picasso a Modigliani o de qualsevol altre pintor que pogués haver intentat comprendre o descriure un petó seu.

Llavors s'aparta del meu petó i em mira, divertida i encuriosida:

—En què penses, Mancini?

Alça la cella per mirar d'entendre què tinc al cap.

—Digues la veritat, quina una n'has fet?

—I per què penses que n'he fet alguna?

Em poso la mà al pit en un intent silenciós i desesperat de vés a saber quin jurament sense cap ni peus, somric per mirar de convèncer-la, brando el cap i llavors fins i tot afegeixo alguna paraula.

—Esclar que no!

Ella riu, però no acaba d'estar-ne convençuda.

—No m'ho crec.

Jo, però, ja no li deixo que digui res més i m'hi acosto per fer-li un petó, però abans que torni a passar, m'atura, em posa la mà al pit i em mira als ulls. Ara ja no riu, fa una cara molt seriosa, fins i tot sembla severa.

I passa que és en moments com aquest quan la Babi em fascina de debò, perquè té una manera molt especial de mirar-me. De sobte, em sento aclaparat. La miro, però no aconseguixo entendre-la, em desorienta però, alhora, els seus ulls i els seus silencis aconseguixen emocionar-me. En aquests moments sento el que no havia sentit mai abans. Abans d'ella, jo havia contemplat altres dones, però no n'hi va haver mai cap que em fes sentir tot el que ella em fa sentir. Una altra cosa estranya és que quan senzillament els nostres cossos amb prou feines es freguen és com si hi hagués un curtcircuit. La Babi continua mirant-me fixament i per un instant sembla apuntar un somriure.

—Però tu què vols de mi?

—Tot —contesto sense perdre ni un segon, i tot seguit em corregeixo—: I encara més.

Ella sembla satisfeta, però continua:

—Però nosaltres què som?

—Amor meu, som amants, còmplices. Tu ets... una dona per amiga. Sí, fins i tot som amics.

I es diria que això també li sembla bé.

—Durarà, això nostre?

—Per sempre. Cada dia, després de cada dia. Canviarem, ens estimarem més, ens sorprendrem perquè cada dia que passi no ens haurem imaginat estimar tant.

Ella branda el cap i es posa a riure.

—No sé d'on surts, Mancini, però m'estàs fotent ben fotuda.

Jo em limito a obrir els braços i fer-li un somriure.

—Gervasi, era aquí, jo. Sempre he estat aquí. T'esperava, senzillament.

—Sí, sí, esclar... Au, va, que faig tard.

Es posa el casc i puja de paquet a la meva moto. Arrenco. Al principi vaig a poc a poc, sense donar gaire gas, i ella em toca l'esquena, mou la mà amunt i avall com si em gratés, o més ben dit m'acaricia, en un senyal per dir que sí, que hi està d'acord i que tot és igual que era. Després estreny les cames més fort contra les meves i això, curiosament, m'excita i ella potser se n'adona, o potser sóc jo que sóc prou

burro per pensar-m'ho. Sigui com sigui, ella em fica la mà per sota de la caçadora i m'abraça, m'estreny i m'aixeca una mica la samarreta, i els seus dits em toquen la pell i això encara m'excita més i no puc fer altra cosa que donar gas, i llavors noto que ella encara se m'arrapa més. Faig girar el retrovisor fins que hi trobo el seu rostre que em somriu, i ella acluca les parpelles per protegir-se del vent, però alhora em mira amb malícia, o almenys és el que em sembla. Accelero encara més i ella m'abraça encara més fort, noto que repenja el cap a la meva espatlla i la imagino tancant els ulls i deixant que la porti el vent. Redueixo dues marxes i m'inclino suaument per agafar el revolt. Noto que aixeca el cap una mica, amb ben poc n'ha tingut prou per adonar-se'n, i quan la moto torna a posar-se recta, ella fa un bot.

—Ei, però on anem? L'insti és a l'altra banda!

Jo li somric pel retrovisor.

—Tens raó. Considera't segrestada.

I ja noto el perfum del mar.